

4 Ce „învățătură” vestea Pavel?

„... acesta Îmi este un vas ales,
ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor
și a împăraților și a fiilor lui Israel.”
Faptele Apostolilor 9.15

4.1 Rusalii – ora nașterii Adunării (Bisericii)

Deja cu mult timp înainte¹ de evenimentele care au marcat marele punct de întoarcere (omorârea cu pietre a lui Ștefan și convertirea lui Pavel; vezi § 3.7), a avut loc ceva minunat și unic în felul lui: Dumnezeu a împlinit făgăduința darului Duhului (Faptele Apostolilor 1.8). Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu l-a revărsat la Rusalii peste credincioșii adunați (Faptele Apostolilor 2.1-4), Și-a făcut locuință în fiecare credincios în parte, și împreună prin Duhul „au fost botezați într-un *singur* trup” (1 Corinteni 12.13), „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22). Și în zilele noastre fiecare care vine la credință și primește Duhul Sfânt și este pecetluit cu El (Efeseni 1.13) – fie el iudeu sau păgân -, este adăugat în același fel la acest *un singur* trup (1 Corinteni 12,13). Acest trup este un *organism nou* sau, să vorbim în limbajul din Efeseni 2.15, un „om nou”. Capul acestui un singur trup pe pământ este Hristos glorificat în cer, și credincioșii sunt mădularele acestui trup. Toate acestea nu erau cunoscute ucenicilor la Rusalii. Acest adevăr a fost făcut cunoscut abia prin apostolul Pavel.

4.2 „Învățătura” apostolului Pavel

De unde a știut apostolul Pavel așa de exact, că toți credincioșii – fie ei dintre iudei sau dintre națiuni – alcătuiesc împreună un singur trup? De unde și-a luat el dreptul să vestească lucruri care nu sunt amintite nici în Vechiul Testament și pe care nici ucenicii nu le-au auzit de la Domnul Însuși în timpul vieții Sale pe pământ? Pavel a fost folosit de Dumnezeu în mod foarte deosebit, ca „vas ales” (Faptele Apostolilor 9.15) să aducă la lumină lucruri care erau ascunse în veacurile anterioare (Efeseni 3.9). El Însuși spune, „că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina” (Efeseni 3.3).

Pavel scrie ceva foarte ciudat lui Timotei, copilul său în credință: „dar tu ai cunoscut (ai înțeles) cu exactitate învățătura *mea*” (2 Timotei 3.10). Ce voia să spună Pavel prin aceasta? Avea el o „învățătură specială”, așa că putea vorbi despre învățătura *lui*? Da, într-un anumit fel avea! Însă această învățătură nicidecum nu stătea în opoziție cu învățătura celorlalți apostoli. Evanghelia, pe care ei o propovăduiau, a pus baza (1 Corinteni 15.3,4,11). Însă Pavel a fost „ales dinainte”, ca să cunoască voia lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 22.14), să vestească „*tot* planul lui Dumnezeu” și să „*întrească* Cuvântul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.27; Coloseni 1.25). Învățătura lui cuprindea o nouă revelație, a cărei administrare Dumnezeu a încredințat-o numai lui: „Și m-am suit (este vorba de Ierusalim și strângerea laolaltă a celorlalți apostoli) potrivit unei *descoperiri* și le-am prezentat Evanghelia

¹ Parabola despre smochin din Luca 13.6-9 lasă să se întrevadă gândul că timpul după răstignire era un timp deosebit de har (vezi versetul 8).

pe care o predic printre națiuni” (Galateni 2.2). Deci Evanghelia lui Pavel se deosebea de Evanghelia celorlalți apostoli, pe care ei au predicat-o până atunci, căci altfel el nu trebuia să le prezinte Evanghelia lui.

R. A. Huebner scrie:

Noi trebuie să diferențiem lucrurile, fără să le despărțim sau să le separăm cu forța. Dacă privirea noastră la Evanghelie este largită și lucruri noi sunt descoperite, noi niciodată nu ar trebui să gândim că celelalte aspecte ale Evangheliei, care nu sunt așa de cuprinzătoare, ar fi din cauza aceasta mai puțin importante.²

Ceea ce este mai mare (Evanghelia lui Pavel) include deci ceea ce este presupus mai mic, dar nu invers. Pavel a fost foarte echilibrat în predicarea lui: el a învățat pe credincioși nu numai „în tot planul” lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.27), prin aceea că a făcut cunoscut taina despre Hristos și Adunarea Sa, ci pretutindeni el a predicat și „Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.25; 28.31) și a mărturisit că Isus Hristos este Domn.

În timp ce Domnul înviat a autorizat pe ucenici să meargă în lume și să boteze toate națiunile (Matei 28.19)³, El nu a dat lui Pavel această misiune: „Pentru că Hristos *nu* m-a trimis să botez” (1 Corinteni 1.17). Dacă Matei 28.19 ar fi „ordinul de plecare” al Adunării⁴, atunci Pavel ar fi fost neascultător; în loc să boteze, el a primit o cu totul altă misiune. Lui Petru i s-au încredințat „cheile Împărăției cerurilor” (Matei 16.9); în legătură cu această slujbă practica botezului stă pe prim plan.⁵ Pavel dimpotrivă era „vasul ales” (Faptele Apostolilor 9.15), ca să prezinte planul lui Dumnezeu referitor la Hristos și Biserica Sa. Dacă nu am lua seama la învățătura lui Pavel, nu am putea cunoaște „*tot* planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.27). În partea a treia, nucleul cărții (§§ 8-13), ne vom ocupa detaliat cu învățătura lui Pavel.

Ceilalți apostoli au fost trimiși pe pământ (Ioan 20.21) de Domnul înviat; mai târziu ei au văzut cum un nor L-a luat când S-a înălțat la cer. Pavel dimpotrivă a fost chemat și trimis de Domnul glorificat în cer; ca să zicem așa, el a avut voie să privească *înapoia* norului și a văzut pe Domnul îmbrăcat cu gloria pe care o avea șezând la dreapta lui Dumnezeu. Domnul i-a făcut cunoscut scopul acestei apariții: „... căci *pentru aceasta M-am arătat ție*, ca să te rânduiesc slujitor și martor, atât *al celor ce ai văzut*, cât și *al celor în care Mă voi arăta ție*” (Faptele Apostolilor 26.16). Deci era vorba de două lucruri: de lucrurile pe care Pavel *le-a văzut*, și de lucrurile pe care Domnul *i le va arăta mai târziu*. Faptul că Pavel a văzut pe Domnul ca Om glorificat a marcat propovăduirea lui: înainte de toate el a accentuat gloria

² R. A. Huebner, *Paul's Gospel*, Millington, New Jersey (Present Truth Publishers) 1972, p.1 (tradus).

³ Noul Testament editat în München traduce aici foarte exact din greacă: „Deci mergând, faceți elevi toate popoarele, *botezându-i* pentru Numele Tatălui și al Fiului și al sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit.”

⁴ Cu privire la această temă recomandăm articolul lui R. A. Huebner *Misiunea dată în Matei 28* pe www.mesagerul-crestin.net/eclesia/.

⁵ Botezul este o ușă spre Împărăția lui Dumnezeu. În Adunare (Biserică) respectiv în trup noi suntem aduși prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13).

Domnului înălțat, cu toate că el a vestit desigur pe Hristos și ca Cel răstignit (1 Corinteni 1.23-25⁶; Galateni 3.1).

Rezumând putem spune că fără slujba și învățătura lui Pavel noi nu putem înțelege tot planul lui Dumnezeu și împiedicăm pe Duhul Sfânt „să ne călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16.13). Persoana lui Pavel este foarte controversată în creștinătate, și deseori „cuvintelor Domnului” (evangheliile) li se atribuie valoare mai mare decât învățătura și slujba lui Pavel⁷. Domnul Isus Însuși a atras atenția ucenicilor Lui scurt înainte de moartea Sa, că numai pe baza cuvintelor Lui ei nu vor putea cunoaște „tot planul lui Dumnezeu” (Ioan 16.12).

J. N. Darby a constatat:

Dacă te preocupi exclusiv de felul cum să întâmpini nevoia păcătosului – oricât de necesar ar fi aceasta ...-, în felul acesta se pune o bază îngustată pentru creșterea ulterioară.⁸

Deci slujba lui Pavel nu se limitează la întâmpinarea păcătosului în nevoia sa. Este vorba de mult mai mult: fiecare credincios trebuie „prezentat desăvârșit⁹ în Hristos” și trebuie să devină „împliniți” în El (Coloseni 1.28; 2.10).

4.2.1 „... ce ai văzut” - Evanghelia

... căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, ... **al celor ce ai văzut** (Faptele Apostolilor 26.16).

Dar, ce a văzut Pavel? El a văzut că disprețuitul și răstignitul Isus din Nazaret a fost glorificat de Dumnezeu în cer. Acest Hristos în glorie privea pe ai Săi ca fiind una cu El. Cu toate că Pavel prigonea Biserica lui Isus, totuși Domnul Isus i-a vorbit astfel: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Faptele Apostolilor 9.4). Pavel a trebuit să cunoască, că Biserica era așa de strâns legată cu Hristos în cer, că persecutarea ei însemna persecutarea Domnului Isus Însuși. Din glorie, Domnul în harul Său l-a făcut pe Pavel, cel dintâi dintre păcătoși (1 Timotei 1.15), „un vas ales” (Faptele Apostolilor 9.15) și i-a încredințat „administrarea harului lui Dumnezeu” (Efeseni 3.2).

⁶ Credincioșii din Corint erau carnali (vezi 1 Corinteni 3.1-3); ei se încredeau prea mult în carne. Lor trebuia să li se pună înaintea ochilor Hristos ca Cel răstignit, ca să le arate că la cruce carnea a fost judecată definitiv.

⁷ Ce rol subordonat ocupă învățătura lui Pavel de exemplu în biserica catolică, se poate citi în catehismul din 1997: „125 Evangheliile sunt inima tuturor scrierilor ca ,mărturie principală pentru viața și învățătura Cuvântului întrupat, a Mântuitorului nostru’ (DV 18). [...] 127 Evanghelia împătrită ocupă în biserică o poziție unică în felul ei. Aceasta o dovedește glorificarea ei în liturgie și puterea de atracție incomparabilă, pe care ea a exercitat-o totdeauna asupra sfinților. Priviți și țineți cu tărie ceea ce Domnul și stăpânul nostru, Hristos, a învățat în cuvintele Sale și a lucrat în faptele Sale’ (Caesaria die Juengere). [...] 139 Cele patru evangheliile ocupă un loc central, deoarece Isus Hristos este centrul ei.” Sursa: www.vatican.va (23.5.2009).

⁸ Letters of John Nelson Darby, Vol. 3, Winschoten (H. L. Heijkoop) Reprint 1971, p. 445 (tradus).

⁹ Cuvântul „desăvârșit” poate fi tradus și prin „matur”. Pavel voia ca creștinii să devină „maturi” și să înțeleagă taina; această remarcă stă în legătură directă cu taina.

Ceea ce apostolului Pavel ca vas ales i-a fost încredințat aici, el îl numește în epistola către Romani 16.25 „evanghelia mea”. Evanghelia (în greacă: *evangelion*) înseamnă „veste bună”, și apostolul a primit cu adevărat o veste bună de la Hristos glorificat în cer. Era „*Evanghelia gloriei lui Hristos*” (2 Corinteni 4.4). Această Evanghelia era nu numai „o lumină mai presus de strălucirea soarelui” (Faptele Apostolilor 26.13), de care Pavel a fost orbit înaintea Damascului, ci era „strălucirea luminii cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6). Apostolul Pavel a avut voie să vadă ceva din faptul că Hristos a fost glorificat în cer și a ocupat locul de cinste cel mai înalt. Pavel nu a văzut în primul rând pe Domnul Isus ca *Om disprețuit aici pe pământ*, așa cum au văzut ceilalți apostoli, ci ca *Om glorificat în cer*, „încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.7,9). Pavel a putut înțelege ceva din cât de mult trebuie să fi fost glorificat Dumnezeu prin Hristos, că Dumnezeu a încununat în felul acesta lucrarea Sa la cruce. Faptul că Pavel a văzut „gloria lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4.6), aceasta a marcat propovăduirea sa. Evanghelia, pe care el o vestește, se baza deci pe faptul că Hristos era glorificat *în cer* și ședea¹⁰ la dreapta lui Dumnezeu. Această cunoaștere a determinat nu numai viața lui Pavel (vezi Filipeni 3), ci a pus amprenta și pe evanghelia sa (vezi § 5.2.7).

Hristos a revelat pe Dumnezeu *pe pământ* și L-a glorificat în chip desăvârșit prin lucrarea Sa la cruce. Tocmai acolo la cruce, unde păcatul L-a provocat pe Dumnezeu în modul cel mai îngrozitor, a fost revelată pe deplin dragostea lui Dumnezeu, dreptatea, îndurarea, maiestatea – aceasta este *gloria* Sa – Lui, și așa mai departe. Vestea bună despre „gloria lui Hristos” (2 Corinteni 4.4) își are deci baza în glorificarea lui Dumnezeu. De aceea astăzi se vestește și vestea bună, că Dumnezeu a fost *glorificat*. Gloria lui Dumnezeu a fost adusă la lumină în chip desăvârșit în toate privințele prin Fiul Său. De aceea Pavel numește Evanghelia și „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11). Toate acestea arată latura evangheliei lui Pavel îndreptată spre *Dumnezeu*.

Tot așa evanghelia lui Pavel conține și latura îndreptată spre om. Harul, pe care oamenii îl pot primi astăzi, corespunde gloriei cu care Hristos a fost glorificat. Așa a putut fi vestită „Evanghelia *harului* lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24), după ce Domnul Isus a făcut ispășirea și a glorificat pe Dumnezeu prin lucrarea Sa pe crucea de pe Golgota. Harul putea acum să se reverse, și aceasta nu numai spre iudei, ci și spre națiuni, care până în momentul acela erau fără Dumnezeu și fără speranță în lume (Efeseni 2.5,8,12,13). Impresia corectă despre mărimea harului o primim dacă ne gândim la mărimea gloriei cu care Hristos a glorificat pe Dumnezeu. Și dacă ne gândim la mărimea glorificării lui Hristos, vom înțelege mai bine mărimea harului, căci ambele se condiționează reciproc. Deci bogăția harului o cunoaștem prin aceea că păcătoșii pierduți de odinioară sunt uniți cu Hristos în modul cel mai strâns și pot avea parte împreună cu El de binecuvântările pe care El le-a dobândit pe baza glorificării lui Dumnezeu. Cum arată această unire în modul ei practic o explică apostolul mai târziu în mod deosebit prin învățătura despre un singur trup, care face parte din descoperirile în care Domnul S-a arătat *mai târziu* apostolului (Faptele Apostolilor 26.16).

¹⁰ Vezi Romani 8.34; Efeseni 1.20; 2.6; Coloseni 3.1. Compară cu 2 Corinteni 4.4; Filipeni 2.9-11. Și scriitorul epistolei către Evrei îl vede pe Hristos șezând la dreapta lui Dumnezeu: vezi Evrei 1.3,13; 8.1; 10.12; 12.2.

Deci evanghelia lui Pavel nu era numai o propovăduire a „gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11) și a acestei „glorii a lui Dumnezeu pe fața lui Hristos” (2 Corinteni 4.6), ci ea era și „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24), care acum putea fi oferită tuturor oamenilor, fără excepție. Aceasta era realmente o veste bună, pe care apostolul a denumit-o „evanghelia *mea*”! Noi suntem repede înclinați să folosim harul lui Dumnezeu împotriva sfințeniei lui Dumnezeu, prin aceea că spunem: Dumnezeu este lumină, *dar* Dumnezeu este și dragoste. Însă harul lui Dumnezeu stă în deplină concordanță cu Ființa Sa ca lumină și cu Ființa Sa ca Dumnezeu sfânt și drept. Har înseamnă mai mult decât o favoare nemeritată: Dumnezeu este pentru noi, și anume în *tot* ce El este în Sine Însuși – și anume, lumină și dragoste.

Acțiunea dumnezeilor păgânilor se bazează potrivit părerii lor pe bunul-plac al zeilor, acțiunea Dumnezeului cel viu dimpotrivă este totdeauna fidelă față de Sine Însuși și totdeauna este în concordanță cu Ființa Sa. Harul Său nu este „har înaintea dreptului”, ci „har după drept” – „după” în sensul de „conform”. Dumnezeu trebuia să judece păcatul potrivit Ființei Sale. Această judecare a făcut-o în Fiul Său, și Hristos a satisfăcut pe deplin cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină și a fost satisfăcut și glorificat ca Lumină în lucrarea de pe cruce.

Când lumina cade acum pe Hristos, Dumnezeu vede glorificarea pe care Hristos a făcut-o, și când lumina cade asupra păcatului, Dumnezeu vede că păcatul a fost judecat la cruce în Hristos. Hristos „a fost făcut păcat” la cruce (2 Corinteni 5.21), și păcatul a fost judecat în El (Romani 8.3). De aceea dragostea lui Dumnezeu poate merge la fiecare păcătos și să-l roage: Vino! – Harul este acum liber să justifice acum pe păcătosul care crede, pe o bază absolut dreaptă (Romani 3.26). Tot așa lumina lui Dumnezeu cade acum asupra noastră și nu mai găsește nici un păcat, nimic necurat în noi. Dumnezeu ne privește ca drepti, da, mai mult chiar: Dumnezeu ne vede în *Hristos*. Acesta este harul lui Dumnezeu!

Un Om a glorificat nespus de mult pe Dumnezeu prin dăruirea până în moarte, și de aceea Dumnezeu poate acum să binecuvânteze nespus de mult pe oameni, dacă ei sunt uniți cu acest Om, cu Hristos Isus. Ca să poată cunoaște și vesti harul în dimensiunea lui deplină descrisă ca mai sus, apostolul Pavel a trebuit mai întâi să vadă pe Domnul ca Om glorificat în cer. Glorificarea Domnului Isus în cer arată cât de mult a fost Dumnezeu satisfăcut prin lucrarea Fiului Său. Prin această lucrare s-a creat baza juridică dreaptă, așa că Dumnezeu poate revărsa toată bogăția harului Său peste oameni. Când Pavel deci mărturisea despre „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24), el propovăduia vestea bună, că Dumnezeu este *pentru* noi, și anume în *tot* ceea ce El este în Sine Însuși. Desigur Dumnezeu a practicat harul și mai înainte și a lăsat să fie vestit. De la sine înțeles că Petru nu a vestit o evanghelie fără har. Dar evanghelia, pe care Petru o vestea, accentua latura îndurării: Dumnezeu Se îndură de suferința omului și îl salvează, chiar dacă el nu merită.¹¹

¹¹ Desigur și Petru știa despre glorificarea Domnului Isus, însă ca Om glorificat Domnul nu s-a arătat lui Petru, ci lui Pavel. Era Pavel, cel căruia Dumnezeu i-a dovedit harul să vadă pe Hristos glorificat în glorie, și pe el l-a hotărât Dumnezeu să vestească mesajul despre aceasta.

4.2.2. „... cât și al celor în care Mă voi arăta ție” - tainele

... *căci pentru aceasta M-am arătat ție, ca să te rânduiesc slujitor și martor, ... al celor în care Mă voi arăta ție* (Faptele Apostolilor 26.16).

În ce constă arătarea de mai târziu a Domnului apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 26.16)? Pavel se referă la aceasta imediat după ce amintește de evanghelia sa în Romani 16.25,26, când spune: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu *descoperirea tainei* ținute ascunsă timp de veacuri, dar arătată acum și prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței.”

Despre ce descoperire este vorba devine clar, dacă studiem locurile unde Pavel scrie că el a primit o *descoperire*.

4.2.2.1 Împreună-moștenitor, din același trup, împreună-părtaș (Efeseni 3.3-6)

3 că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, 4 citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos – 5 care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh; 6 că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie (Efeseni 3.3-6).

Așadar *toți* credincioșii, atât cei dintre iudei cât și cei dintre națiuni, stau pe aceeași treaptă, fără o poziție de superioritate a unuia față de altul și fără nici un „zid din mijloc al îngrădirii” (Efeseni 2.14). Ei sunt binecuvântați cu aceleași binecuvântări cerești minunate și legați în modul cel mai strâns unii cu alții. Aceasta este în totală opoziție cu făgăduințele din Vechiul Testament (Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; Mica 4.2; Zaharia 8.23). Acolo rămâne să existe distanța între Israel și Națiuni, și națiunile vor fi binecuvântate în Împărăția de o mie de ani numai indirect prin Israel. Aceasta am dovedit-o deja mai înainte prin unele locuri din Scriptură (vezi § 2.1). Punerea pe aceeași treaptă este ceva cu totul nou și depășește cu mult relațiile din Vechiul Testament. Până acum nu a existat așa ceva și nici nu a fost făcut cunoscut prin Vechiul Testament, deoarece ar fi contrazis poziția de frunte a lui Israel. Potrivit acesteia națiunile vor veni la Israel, ca să trăiască de asemenea după Legea lui Dumnezeu și ca să fie binecuvântate de Dumnezeu prin Israel (Isaia 2.2-4). Ele vor veni să apuce „poala aceluia care este iudeu” și să se alipească de poporul Israel, ca împreună cu ei să aducă adorare lui Dumnezeu (Zaharia 8.20-23). Abia după ce Israel a fost pus deoparte prin lepădarea lui Mesia, s-a făcut loc pentru intercalarea unei alte chemări și a devenit posibil ca această taină să fie descoperită. În § 10 ne vom ocupa în detaliu în privința aceasta.

4.2.2.2 Domnia asupra cerului și pământului (Efeseni 1.9-11)

... *9 făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, 10 pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; 11 în El, în care am și primit o*

moștenire, fiind rânduși dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale (Efeseni 1.9-11).

În această secțiune a epistolei către Efeseni ne este prezentată o administrare care este încă în viitor, care în epocile anterioare era o taină și în Vechiul Testament nu era revelată sub forma prezentată aici. Lucrul cel mai înalt, pe care îl găsim în Vechiul Testament, este domnia asupra pământului întreg (Psalm 8). Aici dimpotrivă ne este prezentată unirea sub *un* Cap, Hristos, a sferei cerești și a sferei pământești, la guvernarea căreia vor avea parte credincioșii care fac parte din Adunare (Biserică) – „am primit o moștenire” -, uniți în modul cel mai strâns cu El ca trup al Său și să stăm alături de El ca mireasă a Lui. (La acest subiect vom reveni în § 10.)

4.2.2.3 „Hristos în voi” (Coloseni 1.26,27)

*... 26 taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, 27 cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este **Hristos în voi**, speranța gloriei; (Coloseni 1.26,27).*

Apostolul vorbește aici despre ce înseamnă taina: Hristos locuiește în credincioși. Aceasta nu corespunde nicidecum așteptărilor lui Israel cu privire la Mesia. (Vom reveni la aceasta în § 10.)

4.2.2.4 Frângerea pâinii (1 Corinteni 11.23,26; 10.16,17)

*23 Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine ... 26 Pentru că, **ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.** (1 Corinteni 11.23,26).*

*16. ... Pâinea, pe care o frângem nu este ea comuniunea trupului lui Hristos? 17 Pentru că noi, cei mulți, suntem **o singură** pâine, **un singur** trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. (1 Corinteni 10.16,17)*

Dumnezeu a revelat lui Pavel înțelesul Mesei Domnului. Această masă are importanță nu numai pentru ucenicii care au fost prezenți atunci când ea a fost instaurată, ci la fel pentru toți credincioșii până în clipa când Domnul va fi revenit. Prin această masă ei vestesc moartea Sa.

Încă o taină referitoare la masa Domnului a revelat Domnul Isus lui Pavel, nu ucenicilor: prin frângerea pâinii credincioșii mărturisesc, că ei au părășia trupului lui Hristos și toți sunt uniți într-*un* trup. Unitatea Bisericii și unirea ei cu Hristos devin vizibile într-o singură pâine. Și părășia trupului lui Hristos este exprimată în frângerea pâinii. Această învățătură a fost vestită mai întâi prin apostolul Pavel. Domnul Isus a vorbit într-adevăr în seara cinei despre faptul că pâinea va deveni un semn al trupului Său (Matei 26.26), dar El nu a spus că o singură pâine va fi și imaginea *unei singure* Biserici sau a *unui singur* trup, și că oricine este născut din nou și pecetluit cu Duhul Sfânt va fi un mădular al acestui trup (1 Corinteni 12.13;

Efeseni 1.13). Vedem deci și în 1 Corinteni capitolul 10 și 11 că apostolul a primit descoperiri deosebite (vezi și 1 Corinteni 4.1).

4.2.2.5 Răpirea (1 Corinteni 15.51-53; 1 Tesaloniceni 4.15-17)

51 Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, 52 într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. 53 Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. (1 Corinteni 15.51-53)

15 Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit; 16 pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; 17 apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul. (1 Tesaloniceni 4.15-17)

În aceste două locuri din Biblie este vorba de răpirea credincioșilor. Domnul Isus a vorbit cu ucenicii Săi numai foarte general despre venirea Sa. Că această venire se va împărți în două faze, aceasta nu le-a făcut cunoscut. Acum credincioșii vor trebui să învețe, că faza revenirii Domnului pentru Biserică se deosebește principial de faza revenirii pentru Israel. Când Domnul Isus va reveni odată în putere și mare glorie pentru Israel, El Își va pune picioarele pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14.4); însă când Domnul Isus va reveni pentru credincioșii Bisericii, aceasta va avea loc „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (versetul 52), și credincioșii vor întâmpina pe Domnul în loc de pământ în văzduh (versetul 17). Și aici devine clară deosebirea între Biserică și poporul Israel. Creștinii credincioși aparțin lumii cerești, și binecuvântările lor sunt în cer „sus, unde este Hristos” (Coloseni 3.1). Binecuvântările pentru Israel dimpotrivă se referă la pământ. Ei așteaptă pe Mesia al lor pe pământ, tot așa cum ei așteaptă o Împărăție a păcii pământească. (Acest complex de teme va fi tratat detaliat în § 17).

4.2.2.6 Taina din Romani 11

25 Pentru că nu doresc să nu știți, fraților, taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți în voi înșivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor; 26 și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov. 27 Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor“. (Romani 11.25-27)

În acest loc din Biblie este vorba despre o taină deosebită, care descrie legarea căilor lui Dumnezeu cu poporul Său ceresc și a căilor Sale cu poporul pământesc. Vedem cum taina mare din epistola către Efeseni și epistola către Coloseni este inserată în căile lui Dumnezeu pe pământ. Planurile lui Dumnezeu cu poporul Său Israel, care are o chemare pământească, au fost suspendate pentru un timp din cauza împietririi lui ca urmare a necredinței. Din cauza aceasta legământul nou (vezi § 15), al cărui fundament a fost pus deja la cruce, nu a fost încă aplicat, și Mesia nu a venit înapoi. În loc de aceasta Israel – cu excepția unei părți mici, rămășița – va fi împietrit (Romani 11.7), „până va intra plinătatea națiunilor” (versetul 25). Abia după aceea „va veni Salvatorul” și „tot Israelul” va fi mântuit (versetul 26). Aceasta era

o parte deosebită a planului lui Dumnezeu, care este în concordanță și cu 2 Corinteni 3.14: „Dar gândurile lor au fost împietrite, pentru că, până astăzi, la citirea vechiului legământ, același vâl rămâne neridicat, pentru că el este desființat în Hristos.” În Împărăția de o mie de ani se vor împlini în sfârșit toate planurile de binecuvântare pentru Israel.

La taina din Romani 11 nu este vorba că Israel va fi binecuvântat sub Mesia al lui. Aceasta nu era o taină, căci a fost prorocit deja în Vechiul Testament. Și tot la fel de puțin, taina nu constă în aceea că națiunile vor fi binecuvântate după restaurarea lui Israel, căci și această realitate a fost făgăduită în Vechiul Testament. Versetul 25 ne spune în ce constă taina: o parte din Israel a fost împietrită pentru un timp, și în acest timp intră numărul deplin dintre națiuni.¹²

4.2.3 Rezumat

Învățătura lui Pavel se compune pe de o parte din Evanghelia lui Pavel, pe care el o numește și „Evanghelia mea” (Romani 2.16; 16.25), și pe de altă parte din vestirea tainei. „Evanghelia gloriei” (1 Timotei 1.11) este să zicem așa un deschizător de uși pentru revelarea tainei. Această slavă și acest har al lui Dumnezeu sunt așadar și fundamentul pentru vestirea tainei. Romani 9-11 ne arată cum este integrat timpul „tainei” în căile lui Dumnezeu cu Israel și că speranțele lui Israel nu au fost date la o parte pentru totdeauna.

Prin revelarea tainelor lui Dumnezeu avem o schițare scurtă a *întregii* dezvoltări în timp a Bisericii:

1. Efeseni 3.3-6 și Coloseni 1.26,27 descriu înființarea Bisericii potrivit planului veșnic al lui Dumnezeu și ființa ei.
2. În 1 Corinteni 11.23-26 este vorba de Cina Domnului, care potrivit capitolului 10.21 are loc la Masa Domnului. Acolo savurăm părtășia trupului lui Hristos și vedem într-o singură pâine un singur trup, prezentarea unității și ființei Bisericii în timpul existenței ei pe pământ.
3. 1 Corinteni 15.51-53 descrie luarea ei de pe pământ în cer, unde este patria ei propriu-zisă.
4. Efeseni 1.9-11 constată că Hristos este Cap peste toate cele din cer și de pe pământ și că credincioșii Bisericii au parte împreună la moștenirea Sa.

Din locurile acestea din Biblie devine clar că Dumnezeu a introdus ceva cu totul nou și El a folosit pe apostolul Pavel ca slujitor deosebit al Său ca să vestească aceste lucruri care mai înainte erau total necunoscute.

Graficul următor sintetizează încă o dată capitolul:

¹² Vom reveni detaliat la această temă în § 8 și vom vedea cum va împlini Dumnezeu făgăduințele Sale față de Israel. În § 10 vom trata timpul când Hristos va fi Cap al familiilor de pe pământ cu Israel în centru și al familiilor din cer cu Biserica în centru (Efeseni 3.15), un timp când toate Îi vor fi supuse și El va domni peste toate împreună cu Biserica Sa. Atunci totul va fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu (Efeseni 1.10-12).

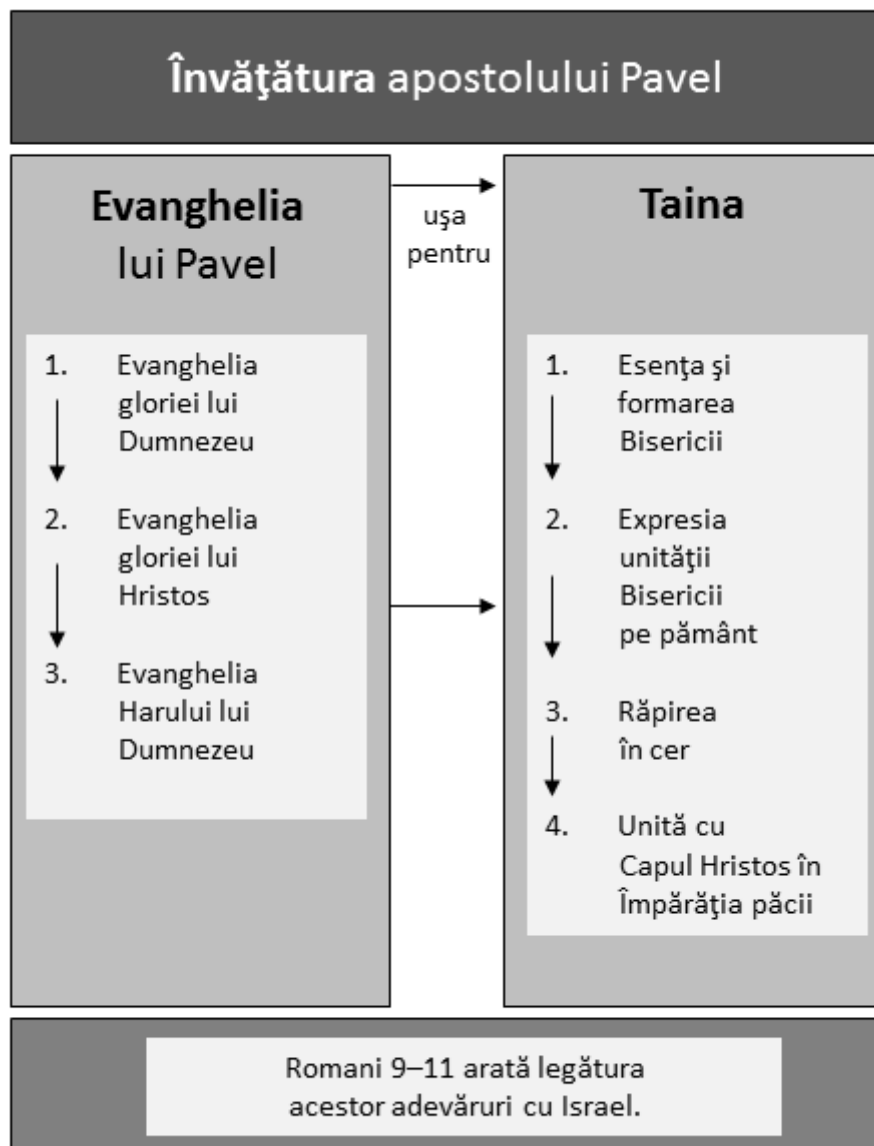

Fig. 2 Învățătura apostolului Pavel.